

EESTI SKOUT

Väljaandja: Eesti Skoutide Maleva Päästaap.

Vastutav toimetaja:
K. Treffner.

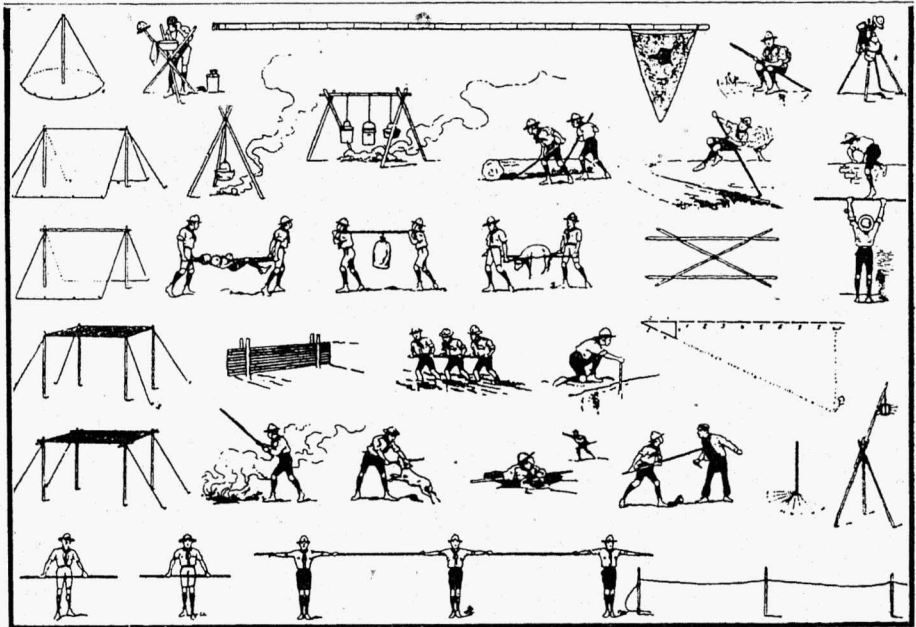
Päätoimetaja:
J. Tederson.

Toimetus: H. Hamer, E. Jõgi, R. Kõiv, H. Roos.

Nr. 3/4. 1925. a.

V. aastakäik.

1001 skoutkepi käsitlust.

Joonistusel on näha osa skoutkepi käsitusviise. Iga korralik skout teab aga veelgi rohkem ja nii ei ole mingit põhja skoutkepi „luuavarreks“ hüüdmisel (muidugi võib ta ka selleks tarbekorral olla!) Neile, kes skoutkeppi arvavad militaristlikkuse tunnuseks (skoutkepp — püssi asemel), tohiks see joonistus küll eksimist selgitada.

SISU: Eesti skoudi märk ja selle väljaandmisest. / Päev laagris. / Kuidas see kõik sündis. / Wembley Jamboree. / Külaskäik Varssavi Jamboreele. / Guideide rühmade koondused. / „Hundid“ merel. / Kirjad päälikutele-juhtidele. / Mõtteid skoutide rahvusvahelisest vendlusest. / Teated. / Kuulutused.

Eesti skoudi märgist ja selle väljaandmisest.

Skm. J. Tederson.

Eesti omapärasest skoudi märgist hakati rääkima kohe skoutide malevate tekkides. Vahepeäl on vaelused peatunud, kuna oodeti vabariigi uut vappi. Nüüd aga, kus vapi küsimus meil kindlamini püsima jäänud ei oleks põhjust märgi valmistamisega viivitada.

Põhimäärus ütleb märgi kohta: Skoudi märk kujutab kolmelehelist liilia õit, millel mõlema äärmise lehe sees viienurgeline täht ja keskel Eesti Vabariigi vapp. Skoudi märgi alumine osa on lint ülespoole pöördud otsadega ja päälkirjaga „Ole valmis!“ Pääle selle räägitakse samases § 34-s veel, et märk kahes suuruses on, nimelt üks skoutidel mütsi ees, teine (väiksem) vanematel rinnas kandmiseks, kusjuures sellel rõngad ehk vanikud ümber. Ka skoutmasterite märk on seotud temaga — samane märk ümbritsetud rõngaga ja varustatud tutiga, mütsil kandmiseks.

Meie praegused skoudi märgid on valmistatud kergelt, mille tõttu nad murduvad, paenduvad, ruttu kaovad, ja kui arvesse ei võtakski seda, et neid umbes kümne erijoonistuse järele valmistatud, on nende suuremaks paheks asjaolu, et nad kõigile, kes hääks arvavad neid endale soovida, kaunis kergelt kättesaadavad on. Päälegi ei ole E.S.M. Päästaabi poolt tunnistused veel väljaantud, nii siis puudub igasugune vastutus, et märgiga kuritahtliselt ümber ei käitaks.

Nende asjaoludega arvestades, juurelisades veel tarvidust ilusama, stiliseerituma, kindlakuulisemalt valmistatud märgi järele, peaksime tõsiselt märgiküsimuse päevakorda võtma ja teda ka lõpulikult otsustama.

Peame Eesti skoudi märgi küsimust arutades arvestama: 1) kujuga, 2) sisuga, 3) ainega ja 4) väljaandmise korraga. Muidugi tuleb kõne alla ka märgi liigitused ja suurus võtta.

Kuju poolest kohasemana senistest märkidest esineks küll Tartus I jsk. H. Lehepuu joonistuse järele valmistatud väike rinnamärgike, mis õieti Eesti skoudi märgi kavaks — Eesti vapi — kolme lõviga keskel. Siin on teatava määranani olemas liilia õie põhijooned ühendatult põhja karedate joontega. Kuid ikkagi on ta kaugel kolmelehelisest liilia õiest. Sellest küljest on vastuvõetavam Itaalia ja Hispaania, Poolagi skoutide märk. Kuid sellega ei taha öelda, et peaksime nendest mõne omaks võtma. Peame vaid silmaspidama seda, et endale märgi saame, mis ikkagi väärriks kõrvu seista põhja rahvaste skoutide märgiga, mille eeskujuks võiksin nimetada Rootsi märki. Pääle muu tundub põhimääruses määratud märgi kujus (lint all!) Ameerika skout-märgi vaimu. Seda enam peame seda omapärasutama.

Skout räägib tõtt ja peab oma sõna.

Ta lubab „Eesti Skouti“ tellida ja teeb siis seda tingimata.

Sisu kohta ütleb põhimäärus oma sõna. Kuid skoutmärgi tavajaline sisu on sääl osalt nimetamata. Nii ei räägita sääl kolme õit siduvast vendlusrõngast ega kompassi nõelast — õigest sihist — midagi. Küll nimetatakse viisnurkseid tähti — skoudi kahte valvsat silma. Ei oleks põhjust kahte märgi põhimõtet kõrvale heita; päalegi on need kauniduse mõttes vastuvõetavad (arvestades ilmas eksisteerivaid märke.)

Mis puutub märgi ainesse, siis peavad siin oma sõna ütleva eriteadlased märgi valmistajad. Vist tuleks põhiainena ikkagi vask, kuid sääljuures võib rääkida ka värvist — emailist või muust sarnasest aimest. Selle otsustamiseks vajame aga märgi suuruse, ja kui see kaldub Ameerika suure märgi poole (4,5 sm.), siis ei oleks küll põhjust värvi mitte tarvitada, kuna sääl peensused näha tuleksid. Seda tingib ka meie vapp — sinisel põhjal kuldsed lõvid. Märgi väiksemas variatsioonis (rinnamärk) oleks veelgi soovitam emaili tarvitamine.

Märgi väljaandmise juures tuleks tähelepanna seda, et märki (ametlikku!) võib saada ainult oma otsekoheste pääliku kaudu ühes vastava tunnistusega, sääljuures saab iga skout ühe märgi, mille number skouditunnistusele märgitakse. Esimeses järjekorras tuleks selleks märgi valmistamine võimaldada ainult teatud firmale, kes neid vaid E. S. M. Päästaabi orderi pääle välja annaks. Ligem kord tuleb muidugi E. S. M. P.-l kindlaks määrata, et eksitusi ja kuritarvitusi ette ei saaks tulla.

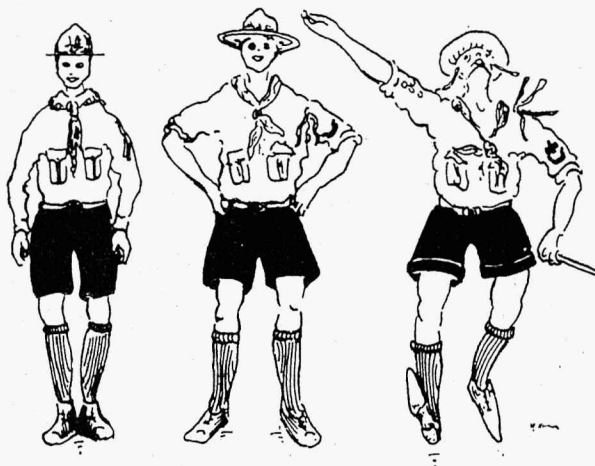
Peab aga arvestama, et ametlik märk skoutidel on määratud skoudipää kätte juurde. Kui skout vormis ei esine (mida meil alaliselt väljaspool skoutlist tegevust ja selleski ette tuleb), millest teaksime siis teda? Vastus sellele võiks ainuke olla, et vajame veel märgi variatsiooni — mitte ametlikku. Sest alati märki mütsi eest võtta rinda panemiseks (kui see üldse kõlbab) ja mütsi tarvitades uuesti tagasi asetamine, see tahaks veidi tülikas ja kahjulik olla. Ka märgi kadumine on siis palju võimalikum. Vajame mitteametlikku märki ka väljamaalastega läbikäies — vahetusteks, kingitusteks. Mitteametlikust märgist veel niipalju, et tema mingisuguseid skoutlisi eesõigusi ei peaks andma, ka siis mitte, kui isik, kes teda kannab, tund skoudina.

Üht juhust peame veel nimetama — ametliku märgi kadumist. Väljamaal on uue saamisega ühendatud karistuseks aja pikkus. Peakime ka sinna sihtima — vähemalt kolmeks kuuks oleks kaotajalt võimalus võetud skoudi eesõigusi kasutada ja vormi kanda. Olgu see siin ainult näitena võetud.

Lõpuliku märgi suuruse peaks valmistajaga läbirääkides määrama, nagu variatsioonide suurusedki. Vajame vaid kõige kiiremas korras ametlikku märki, ja sellest tuleksid siis juba järele skoutmasteri märgi

Skout on truu isamaale, vanematele, juhatajatele ja seltsilistele. „Eesti Skout“ tahab talle seda kasvatada iga rea, iga sõnaga.

kombinatsioon rõnga ja tutiga, malevate-rühmade vanematele väike rinnamärk, Päästaabi liigetele samane märk — rõngas ja aujuhatusele — vannikust ümbritsetud. Ka skoudi sõpradelegi saaks teda siis rahvusvahelise mudeli järele stiliseerida.

III, II ja I järgu skouidid, nagu see meil paraku välja kujunenud. Peaksime küll hoolsalt asuma sarnase olukorra kõrvaldamisele.

Päev laagris.

Tln. I rühma 1924. a. tegevusraamatu järele.

Näen unes täies hoos töötavat vabrikut ja kuulen, kuidas ta vile laevasireenina hulub. Ja vile ei lõpe — asi ei või temaga õige olla. Meel muutub ärksaks, ärgates avan silmad ja näen teisi voodidest välja hüppavat. Minultki kistakse tekk: nüüd saan aru, et see pääliku hommikusignaal minu une esile kutsunud. Kostab signaalsarve häält — see on lähedasest IV rühma laagrist hommikusignaal. Ruttan välja, kus teisedki juba ees. Päev on alatud.

Jookseme koos jõe poole, seep ja käterätik kaenlas. Sääl lendavad need pöösa, meie ise aga vette. Kes ennem jõudis, see ees, teised taga, ujume külmas vees, kiiruses soojust otsides. Siis välja kaldale pesema, mille järele mõned sportlised liigutused teeme, mis sooja toovad. Mäekünkale tagasi jõudes asume viibimata telgi ette ritta. Kõlab pääliku märguanne hommikuseks paraadiks: on tarvis ju laagri lipp üles tõmmata ja päevatöö selle tseremoniaga alata.

Hümni esimese salmi helide saatel kerkib lipp masti. Sellele järgneb hommikupalve. Päevane töö algab. Nüüd on aeg hommiku-

einet süüa, mis kiirelt kadunud. Järele jäävad vaid nõud, mis puhtaks peseme. Ja sellele järgneb telkide ja tekkide tuulutamine, milleks neid tuulele kättesaadavalt asetame.

Järgneb väikene vaheaeg, kus igaüks enese ette nokitseb. Kuid selle aja sees on „futile“ hing sisse pumbatud. Tõmbame saapad jalga ja asume murule palli lööma.

Hommikupool möödub. Pallilöömise higi nõuab pesemist, milleks uuesti jõerada tallame. Nüüd aga oleme vees tublisti kauem. Hää on vees lamada. Päike saadab omi palavaid kiiri taevast otse meie pääle. Vesi karastab roidunud keha. Ka jalgpall karastab vees, vee-palli mängimisel. Ent näe, Mihkel ujub jõge alla! Ega's minagi taha järele anda. Sõuan tublisti ja jõuan peagi talle järele. Nüüd hiivame mõlemad uuesti „saare“ poole tagasi. Ei saagi ometi igaveseks vette jääda. Vahetevahel, kui vihma sadas, püsisime küll kauem, otsides vees vihmavarju, kuid harilikult jõudsime siis äratundmisele, et vees ka märg on olla. Kord olid poisid, ei tea kust, ühe küna välja otsinud. Sõudsime siis pärijõge alla. Sää! hakkab küna korruga hirmsasti kõikumama. Vesi voolab sisse ja küna vajub. Hüppame läbisegi vette ja veame siis küna kaldale. Hiljem aga üllatasime külalisi sundusliku ujumisega.

Veest väljatulles ronisime liivamägedele päikese kätte. Tahtsime ju kõik neegritena pruunid olla kojuminekuks. Ja nii möödub aeg, kuni päike kesktaevasse jõudnud. Ju pääliku vile kostab lõunale-tulekuks, mis vaheajal valmiks saanud. Murule seatakse lumivalge lina, kus pääl nõud söögiga. Maitsev on lõuna pääle pikka vaheaega.

Lõunale järgneb puhkus. Igaüks valib omaette armsa koha ehk toimib midagi omaette. Ei müra ega mingisugust muud teiste segamist ei tohi olla. Pääle selle, õhtupoolel, uitame metsas ringi, silmitseme loodust ja loomi. Huvitavam on siin sipelgate tegevuse jälgimine. Missuguse jõuga ta endast suuremaid ja raskemaid asju tirib.

Laagri tagasi pöördes teeme veel mõnegi huvitava mängu. Kord pidasime hüppevõistlusegi. Kuid ujumises seisab meie päämine lõbu. Oleme jälle vees, mõnuledes selili veepinnal keset jõge, voolust hiljukesi allapoole kantuna. Ei suuda laagert ilma ujumiseta kujutada. Kuid mõtetest äratav pääliku vile, mis kohe kaldale kutsub. Igal asjal on oma piir!

Päevane tegevus seljataga, istub mõnigi väsinuna mättal; teised aga löövad palli: võrkpalli ehk käsipalli, nagu juhtub. Siis on õhtusöök kokal valmis, ning jälle istume ümber valge lina ja sööme. Söögile järgneb vaba aeg, mille aga laisemad põletispuude korjamiseks peavad pühendama, kuna see neil päeval tegemata jäetud. Ei aita midagi, kuigi oled väsinud ja rammetu. Lõkketuli on teha, ja vahtidel ka kogu õõ veel ees.

Nüüd järgneb päevatöö lõpetamine. Järgneb õhtune paraad. Poisid on reas, päälük käsib valvele. Kostab „Su üle Jumal valvagu, mu kallis kodumaa —“ Lipp langeb aeglaselt allapoole. Tuul lööb

ta viimast kord täiel ulatusel lahti, loeme veelkord talt „Ole valmis!“ ja siis on ta pääliku käes ning asetatakse telki.

Lõkketule ääres mööduvad õhtud on unustamatud skoudi elus. Õõ vaikus, metsa saladuslik kohin, rahuliselt taeva poole loitva tule leegid — need on säääl, kus skouidid viibivad, ühendatud rõõmus ja kurbuses. Säääl tunnevad kõik end vendadena; säääl kõlab rõõmsalt laul ja kostab saladuslik lõkkejutt. Jutustab päälik, vahest ka mõni teine — oleme ju kõik I jsk. ja nii peame seda oskama. Vahest ajab jutt mõnelgi judinad üle selja ja hirmust suurte silmadega vaatab pelgaja pimedusse, otsides olematut tonti.

Siis aga laulame traditsioonilist lõpu laulu:

Nüüd uni tuleb rutuga
Ja magama jääd,
Meid katab oma kätega
Ja väsimus kaob.
Ole homme parem, kui olid täna,
Ole homme parem, kui olid eila.

Alguses kõvemini, siis vaiksemalt, vaiksemalt, nagu kaoks ta kuhugi kaugusse — nii on ta meeleolule vastav. Kõik kobivad telki, ja valvurile kuulutab varsti ühetasane hingamine, et rahuingel nende üle lehvib.

Kuidas kõik sündis.

Tõlkinud J. T.

Suur muudatus oli tulnud. Rahu valitses jälle, mille järele kaua igatsetud. Tagasi tulnud olid allesjäänud vanemad sõbrad. Ja palju kogemusi oli nendel kõigest nähtust ja läbielastust. Küll võisid nad vähe ilusat jutustada — palju koledat olid nad läbielanud.

Ka kodusviibijatel noorematel oli nii mõndagi kibedat katsuda tulnud. Sõda oli sootu teisiti olnud, kui seda loodeti algul. Ja kõik see: õpilasvabadus, kõnekoosolekud, poliitika ja muu — oli olnud ja nendelgi lasunud.

Nüüd aga tahtsid kõik muutust, igatsesid kõike seda vana maha raputada. Nad istusid omas kodus koos ja rääkisid sellest, kuidas oma elu ja tegevust korraldada. Nad rääkisid omast laagrist. Sinna taheti minna ühes nooremate vendadega, et säääl tugevneda, et sääält tulles teisi aidata.

Ei olnud vähematki soovi palju sõnu teha. Jagasid vaid kaardil metsa ruutudesse, ja juba järgmisel pühapäeval otsis igaüks oma osa läbi, et leida kohta laagriks. Üksikut maja, suvilat või midagi sarnast, hästi päikserikkal kohal, vee ligiduses, ja kõrval inimeste kärast — seda tahtis iga otsija leida. Ja kui neile esitada küsimust „Kuidas te

Skoudi kohus on teistele kasulik olla ja neid aidata.

Oma ajakirja „Eesti Skouti“ aitab ta häämeelega, teda endale kogu aastaks tellides.

suvel sööte, kust saate voodid, keeduabinõud, tarbeasjad, lõpuks raha?“ siis oleksid nad naeratades õlgu kehitanud ja vastanud: „Kas siis selles on püüdnud? Me saame juba kuidagi!“ Midagi sellest neil siis veel ei olnud, küll aga oli vaimustust külluses.

Kuid ajajooksul asuvad nad majandusliste küsimuste kallale. Lõpuks leiavad, et mõndagi kodunt võivad tarvitada saada. Tarvis vaid vaadata ja järele pärida. Iga päev töötatakse nüüd hoolega. Suure agarusega seatakse nimekirjad kokku, nii et midagi ilmaaegset ühes ei tuleks, tarvilikku aga kodu ei jääks. Pea igapäev tuleb ka rõõmusõnumeid. Kogukond varustab laagrit toiduainetega. Ameeriklased annetavad ka suure hulga. Ja mitmelt poolt saadakse veel laagri tarbeasju. Viimaks: laagri koht on leitud — ilusas vaikes metsas.

Nüüd on aeg jaotada tööd. Charly pidi hoolitsema, et tarvilikud köögitarbed kaasa saaks. Valter pidi eelarve esitama ja hoolitsema, et ühel palju ja teisel vähe maksta ei tuleks. Kõik pidid kaasa saama tulla — küll töökojast, küll koolitoast. Ühine oli laagri laekas; parem ühiselt nälga kannatada, kui mõnda koju jätta. Heini ja Rudi pakkisid laagri tarberiistad kastidesse, ja kõik rõõmustasid töö juures, vaatamata sellele, et kõik see kirjutamine ja arvamine mitte kõige lõbusam ei olnud. Ja ei olnud ka kõigil veel täitunud „nõusolek vanematelt, eestkostjatelt ja õpetajatelt ehk teistelt vastutajatelt isikutelt.“ Kuid ka nendele asja selgitada ei pidanud ju kaua kestma.

Perekonna nõukogu. Ema: Kas meie Rihardi peaksime lubama laagrisse? See ei ole vist võimalik. Ta rõõmustaks küll väga. Isa: Kas teab, missugusesse seltskonda ta sääl saab. Tädi Betti: Kindlasti saab ta säält endale jooksva. Sa tead, kallid vend, kui kardetav see noortele on. Meie pool kodus on üks skout käesoleval talvel kogu nädala voodis haige olnud. See on ka ainult nendest rumalatest rännakutest haigeks jäänud. Sest need noored omas ettevaatamatuses magada koguni niiske maa pääl. Seda rääkis mulle kõrvalt köögitüdruk. Vend: (tahab rääkida)... Onu Adolf: Ma usun, ta muutub päris metsikuks. Kübarat ei kannata enam ammugi. Tänaval temaga käia on minul päris piinlik. Tunnen päris häbi omast vennapojast. Kui tahan talle kinopiletit osta, siis ei tule ta kaasa. Oma onu ei näi ta põrmugi armastavat. Ja sünnipäeval minule õnnegi ei soovinud ta. Seda kõike õpib ta — skoutidelt! Tädi Rosalie: Jah muidugi. Need teevad teie poisi veel päris hulluks. Hiljuti, kui ta meil viibis ja kui ma talle väikest rõõmu tahtsin valmistada, lubades paar ilusat kaelasidet kinkida, ütleb tema, et parem kinkigu ma talle supikatla ja praepanni. Noh, kas niisugust pöörast poissi ennem olete näinud? Ja muidugi on seda skoutlus teinud!

Sarnases toonis kestub nõupidamine, kuni siiski selgub, et Rihardil muud halbust pole, kui et ta teisiti on, kui onu, tanted ja teised

Skout on kõikide sõber ning vend igale skoudile.

„Eesti Skoudi“ lugemine aitab vendlust arendada, kirjeldades vendade-skoutide elu kodu- ja väljamaal.

endale tema vanaduses poissi ette kujutavad. Kuid see võrdlus lõpptulemuses ei ole Rihardi kahjuks. Ning otsus on samane, et Rihard luba saab laagri minna, kui tema koolitunnistus nõrk ei ole ja kui laagri tõi terve ja sellejuures odav suvitamisvõimalus on.

Kohe, on muidugi pakkimine käsil. Paljugi, mis armas ema hoolitsedes kaasa tahab anda, peab koju jääma. Pääsajadena esinevad ujumispuksid ja hamba hari. Ja siis veel sööginõud, magamispesu ja tekk, kaks paari pesu, seep ja lõpuks üks raamat laagri raamatukogusse. Kõik päale selle on üleliigne toredus. Ja mõni asi, mida kodu ei leidu, saab onu või tädi käest kingina; neid tuleb meele pidada ja laagrist mõni postkaart saata.

Kui nüüd perekonna nõukogule ka koolitunnistus ettenäidatud, ja sääl selgelt ja lühidalt märgitud, et Rihard omis teadmistes küps järgmise klassi tarvis, siis on kõiki südamed tema pool. Tante Betti ütleb aga: „Et sa skoutluse pääle vaatamata hää tunnistuse omad, on tõi kena.“ Rihard aga naerab südames, ent ei taha õiendamisega meeleolu rikkuda. Tema teades on side hää tunnistuse ja skoutluse ning laagri eluga ilmtingimatult seotud.

Esimesed. Kuus skouti on juba laagrikohale jõudnud. Nad on esimesed siin, et eeltööd teha.

Nüüd istuvad nad maas hiiglaste mändade all ja peavad „sõjanõu“. Nende taga asub telk, kuhu nad oma kraami mahutanud.

Jaotavad tööd. Üks peab möldri juurde minema ja sellega sõprust sõlmima. Ehk lubab see esimestel päevadel küüni magamiseks. Teine läheb külasse, et külavanemaga, postiga, pagariga ja aednikuga tutvusi teha. Ehk õnnestab tal ka midagi värsket õhtueineks saada. Moritz ja Dolfi muretsevad kõõgi sissesääde eest — otsivad telliskivid pliida tegemiseks. Sõbrad, hommikul kohale jõudes, peavad saama sooja toitu, et töö juure asudes nälga ei tarvitseks tunda.

Siis on kõik uuesti tühi: igaüks on oma töö juures, ainult kesk-hommiku päike valgustab telki ja selle esist.

Hans on üksinda laagri läheduses. Tema ülesanne on telki valvada.

Ta lamab pikali rohus ja mõtleb. Mõnus on siin, nii vaba ja armas. Eile oli ta veel koolis. Täna antakse tunnistused kätte. Temale ja teistelegi toovad selle sõbrad homme järele. Tema on juba laagris. Alles kahe kuu eest astus ta skoudiks. Oli algaja. Sai sõbraks teistega ruttu, ja nüüd on ta juba laagrisse ühes esimestega tulnud. Varsti tuleb tal töötus anda. Ja kui ruttu kõik on sündinud.

Küla poolt tuleb hulk lapsi. Kumardavad, nopivad midagi maast. Hans vaatab ümber: need on mustikad. See on ju suurepärane! Tema hakkab neid noppima, alguses küll endale. Siis tärkab mõte teistelegi neid valmiks noppida. Toob siis ruttu oma taldriku ja püüab siis hoolega teistele rõõmu valmistada.

(Järgneb.)

Skout on viisakas, vastutulelik ja tagasihoidlik.

Seda näitab ta alati kõigile „Eesti Skoudi“ nr-id müües ja tellimisi vastu võttes.

Brifi ilmariigi Jamboree Wembley's 1924.

Ainetel skm. H. Paalmann.

Kahtlemata tõusis ajalehtede teadete mõjul igas skoudis suur huvi mineval aastal ärapeetud Brifi ilmariigi Wembley näituse vastu, kuid vist keegi ei tea, et samal ajal sääl peeti kõige suurem senistest skoutide jamboreedest ja kogumistest. Sarnane sündmus ei tõhiks aga saladuseks jääda meie skoutidele ja ma toon siin ülevaate sellest hiigla ettevõttest ühe oma sõbra kirjelduse järele.

Vaevalt kümne minuti tee viis riiginäituselt laagrisse. Alaliselt edasi-tagasi liikuv skoutide parv juhtis iga külalise õigele kohale. Veel mõned sammud, ja silmade ette kerkis telkide linn, milles leidsid ulualust 12.000 skouti. Kaunis raske oli esmalt kohanemine kõigi nende kandiliste, ümmarguste ja nurgeliste telkide vahelistel tänavatel. Ent tsentrum suure lipuvardaga pakkus ikka hääd orienteerumisvõimalust.

Laager jagunes kuude „linnajakku.“ Esmalt pääkorter — tema värvideks on skoutluse värvid — kollane-roheline. Sääl elasid kõik kõrgemad juhid; sääl saatis oma laagriaja mööda ka Baden-Powell ja leidis kaheks ööks puhkepaika Englise troonipärija — Wales'i (loe: Ueils) prints — Walesi skoutide päävanem.

Siis šotlaste laager — sinine „linnajagu“ 2700 skoudiga ja Englise provintsid — punane — 2081 poisiga.

Edasi pruuni „linnajao“ juure. Siin on koos 2062 skouti igast ilmakaarest, sest siin on laager ülemere- ja kolonielanikkudele: Austraalia, Barbados, Bermuda, Burma, Gibraltar, Hong-Kong, India, Iiri vabariik, Jamaika, Kanaada, Kenya, Lõuna-Aafrika, Lõuna-Rodeesia, Malta, Palestina, Trinidad, Tseilon, Uganda, Uus Meremaa. Sääl on ka Englise võõraste riikide rühmad, nagu: Egiptus, Helveetsia, Paanama ja lõpuks ka musikaalse Wales'i skoudid.

Ülejäänud kollane seksioon 2654 skoudi ja lilla 2747 skoudiga on moodustatud muudest Englise provintsidest.

Päävälja ümber asuvad kõik administratsiooni telgid: laagrijuhatus, teadete- ja leibüroo, postkontor. Viimases on käimas tõesti hiigla töö. Igapäevast sissetulnud saatetiste arvu loeti 4300 pääle ja väljaläinud 8800. Suuremaid pakke transporteeriti esimesel viiel päeval 12.000. Kõige raskemana kujunes kirjade sorteerimine, milleks võeti 150 kuiviku karp.

Üks päätelkidest kuulub Rolandi majale — suurim Londoni skout-öömaja. Siin leidub vaatamaskäijate raamatus ka sarnaseid nimesi, nagu Englise kuningas oma saatjatega. Roland-majas võib lugeda, kirjutada, tukkuda, unistada, kõigest rääkida. Need majad on Ida-Londoni skoutide asutatud suure skoudi — ilmasõjas langenud ohvitseri — Roland Philippsi mälestuseks.

Skout on loomade ja muu looduse sõber.

Ta ei unusta iialgi selle kohta „Eesti Skoudist“ lugeda ja ise sellest ajakirjas kirjutada.

Üks haigemaja paremate arstide juhatusel hoolitses õnnetute juhtumiste eest, mida üldiseks rõõmuks väga vähe ette tuli. Skoutide abikauplused hoolitsesid igapidi hää varustuse ja lugemismaterjaali eest. Toidustus oli usaldatud ühe suurema restoraani hoolde, kes 12.000 skoudile igapäev neli korda süüa andis. Ainult nõud pidid olema omast käest. Söögiks koguti seks määratud telkidesse ja pääle seda võis kohe laiaili minna oma tööle, kuna ka nõude pesemine üldiselt oli korraldatud. Laagri suurepärase veevärk hoolitses puhtuse eest. Ja seda kõik võis saada 3 šillingi eest päevas (umbes 260 Emk).

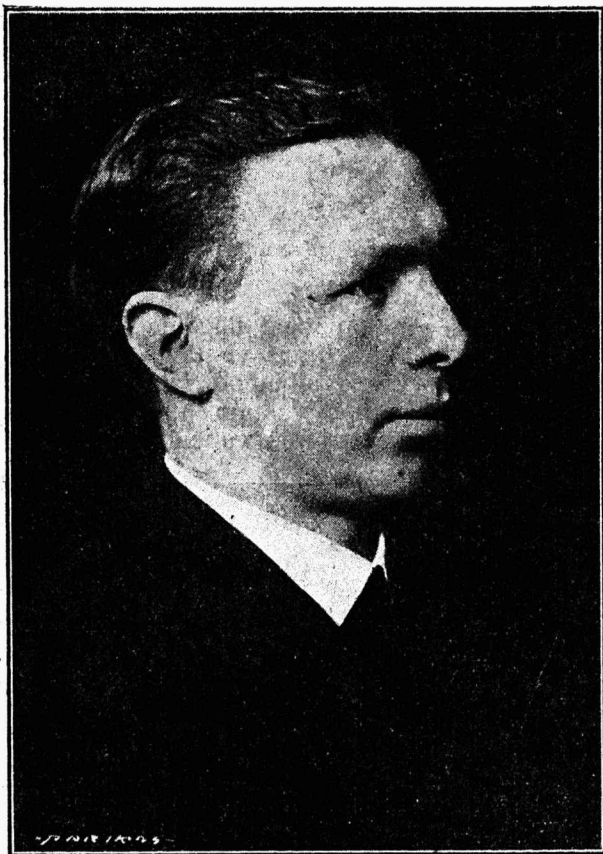
Ägeda vihma all ehitati laager. See oli äge võitlus loodusjõududega, kust skoudid välja tulid võitjatena. Ja kena päikesepaiste tasus nende vaeva tervel laagrinädalal. Pääle ülemere skoutide vastuvõtmise kuninga poolt, pääle jumalateenistust Westminsteris ja välisjuhtide kogumist Gillwell-pargis avati jamboree staadionil reedel, 1. augustil, Connaught hertsogi poolt, kes on skoutide organisatsiooni presidendiks.

Järgneval päeval ilmus ka Wales'i prints laagrisse ja võttis osa suurest ühisest laagritulest. Kõige mõjuvam oli siiski järgneval päeval peetud tänujumalateenistus York'i piiskopi poolt staadionil, millest võttis osa 15.000 skouti ja lugematu päältvaatajate hulk. Palvetega tähtsamate juhtide poolt ja lauludega vaheldusid printsi, Baden-Powelli ja piiskopi kõned. Lõpuks korraldati üldiselt antud töotusi.

Järgnevate päevade programm oli vahelduv. Kolm korda päevas peeti ettekandeid staadionil, kus võis aset võtta 120.000-line publik. Esmalt tormasid ette mõni tosin võimlejad, seadsid ritta, et siis kohe teha vabaharjutusi, kukerpalli, hundiratast, surmasõlmi, pukihüpet ja püramiide. Väikene artist tuleb kätel lavale ja tirib enese järgi vankert, kus seisab väike pitsikleidis nukk. Lõpmatu naer. Veel mõned võimlusnumbrid ja tuule kiirusel on jälle väli vaba. Vägevate orelihelide all sammuvad lavale kirjud kogud. Nende ümber süütub lõke. Ja siis näeme esiinimesi, nende võitlusi, inimohverdust. Ikka edasi aastasadades, rüütlid, kaupmehed, vaimulikud. Nad peavad lahinguid, üks heidab teist alla kuni praeguse ajani. Skoudid on viimsed, kes selles „Sussexi ajaloo“ on. Ning siis marssitakse toreda muusikaga jälle tagasi. Juba kostab trummipõrin. Kõmisevad sammud. Torupillid. Ees uhke šoti trummilõõja, kelle pulgad ikka keerlevad. Tema järele veel 20 trummi ja 50 torupilli. Siis lipud, lipud, lipud. Iga linnavapp šotimaalt moodustab ringi ümber tuhandete tantsijate, kes kannavad ette oma rahvariies — seelikutes — paremaid rahvatantse. Tore, võimas pilt. Jälle astuvad uued ette: Austraallased. Nemand näitavad Austraalia rahuga äravõitmist Ida-India kaubaseltsi poolt. Näeb tema päriselanikke tantsimas, kuuleb palju sõjakisa ja lõpuks kerkib ülesse „Union Jack“ — Inglise lipp. Lõpmatud kiiduavaldused publikult.

Skout täidab korralikult oma vanemate ja juhatajate käske.

„Eesti Skoudis“ toodud juhtnõore võtab ta ikka kuulda, teades, et need kasulikud teada.

Eesti Skoutide isa
Anton Õunapuu.

Langes kodumaad kaitstes 2. aprillil 1919 a.

See on unustamatu, värvirikas pilt. Korrapidajad meriskoudid, suured kogumised „Juhi“ ümber, märkusi tegevad uudishimulised päälükud jne.

Viimasel päeval sammuvad veel korra 15.000 skouti oma kõrge-
mast juhust mööda. Sää! seisab Baden-Powell — kuningas paljude
poiste hinges. Massid marssivad temast mööda. Siis vaikus, tema
lühikene kõne. Järgneb juubeldamine, vaimustus, ekstaas. Ja nüüd
lauldi Inglismaa hümnit „God save the King.“

Nii oli lõpp.

Ülimas pidutujus pakiti asjad kokku ja sõideti Daani, kus vai-
mustus veel suuremaks kujunes.

Külaskäik Varssavi Jamboreele.

Sk. Paalmani päevaraamatu järele.

(Järg*).

Järgneval päeval — pühapäeval läksime Jumalateenistuse ase-
mel konsulaati, sää!t veelkord linna vaatama. Juhtusime ka ühte
muuseumi, kus koguni erilised jalanõud jalga pidime tõmbama —
põranda hoidmiseks. Päälelõunat vaatame pää!t auhindade väljajaga-
mist siin peetud võistluste eest, mis vahelduvad skoutliste ettekan-
netega.

Esmaspäev oli väl-
jasõit Wilanowi lossi,
kuna õhtupoole! laagri-
kinos viibisime. Siin
lõid meie Eesti poisid
teisi hää pillimänguga
üle. Kü!l katsusid me
naabrid ka, kuid vaata-
mata nende esilekippu-
mise pää!le, ei olnud
neil kusagil suuremaid
tagajärgi.

Teisipäev oli välja-
sõit guide'ide laagrisse.
Ta asus 30 klm. eemal,

Eesti skoutide grupp külaskäigul guideide
laagris.

kenas metsatukas, ja temas leidsid aset 900 guidei. Nad kannavad
halle riideid, erinedes vaid vähekese eraisikuist. Üldiselt oli neil väga
hästi kõik korraldatud, ja eine, mille sää! sõime, maitses kü!l märksa
parem, kui skoutide laagris valmistatud. Peatusime sää! 2 tundi, jääme
aga siiski rongist maha ja jõudsime linna kell 17. Viimane aeg,

*) V. „E. Sk. nr. 1. k. a.

Skout on rõõmus ja ei heida ilalgi meelt.

Hää!d eeskuju selleks võtab ta „Eesti Skoudi“ jutukangelastest.

et ostusi teha. Igaüks ostis endale muu hulgas ka Poola skoutide „kirves-kepi“.

Sel õhtul lahkusid laagrist daanlased, minnes ringreisile Poolas, öösil sõitsid minema inglased. Järgneval päeval oli raske tunne südames. Kas siis lõpp sellel armsal elul? Hulk telke oli nagu maa-alla vajunud — vaevalt mõni jälg telgiasemest tõendas selle olemas-olu kohta. Ka meie telgisõbrad ungarlased lahkusid päeval, ühes austerlastega kodumaale pöörates. Ainult meie ja lätlased „tilgume“ veel — linnas ja laagriplatsil telkide vahel, kus lehmad juba rohtu söömas. Ka meie oleme lahkumas. On viimane aeg selleks. Kogume siis enda telki Poola skoutide peavanema ja mõned juhid, annetades neile mõned Eesti märgikesed. Viimased vasaku käe pigistused, siis asume trammi. Oleme jälle jaamas, õnnelikult enne naabrid-lätlasi. Saame nii endale kupee tarvitada, kuna nemad 14 skoudile ja 7 guide'ile ainult 7 kohta saavad.

Tagasisõidul peatume Riias, kuna Varssavi sõbrad meid seda tegema kutsuvad. Lahkete vastuvõtjate pool viidame veel ühe mõnusa päeva, ja siis oleme uuesti tagasi armsal kodumaa pinnal. Oleme ikka needsamad, armastame endiselt oma isamaad, kuid oleme loonud palju sõprusi rajataguste vendadega, oleme endale kogunud palju mälestusi ja tarkust-oskusi.

Guideide rühma koondused *).

R. Kõiv.

Guideide malevas esineb rühm teatava üksusena-tervikuna, kellel omad põhikirjad ja kodukord maksev. Rühm tegutseb oma ette, omal algatusel kokkuseatud tegevuskava järele, ja nii, kuidas kõige paremini arvab edasi jõuda võivat.

Kõige loomulikumaks rühma tegevuskava läbiviimiseks on rühma koondused. Neid võib korraldada väga mitmet laadi, kuid nädalas peaks rühm vähemalt ühe koonduse pidama, mille aeg juba ette kindlaks määratakse rühma üldkoosoleku poolt. Rühma juhid — päälikud — töötavad mõne aja pääle ette koonduste kavad välja, mis tähtis selle poolest, et kõik tarvilik kavadesse üles märgitaks ja siis tegevus mitmekesisem oleks.

Rühma koondused ei pea pikale venima; nende kestvus ulatagu kuni kaks tundi. Muidu võivad nad tüütavaiks muutuda ja võtavad guideidelt palju aega.

Iseloomustavaks nende koonduste juures on see, et nad väga mitmekesised on. Siin vaheldub töö mängu ja lauluga, selgitused ja kõnelused rütmilise võimlemisega jne. Üldse olgu pääliku mureks see, et need koondused tõesti mitmekülgsed oleksid, et sääal valitseks lõbus tuju ja elavus, et kõik oleks huvitav ja arusaadav.

Koonduste aeg võiks, näiteks, järgmiselt jagada: 20 min. mängudele, 30 min. — guideide eksamite vastu valmistamisele, 30 min. — laulmisele, 10 min. — võimlemisele, 30 min. — praktilistele töödele.

*) Päättükk „Guidei käsiraamatust.“

Töö vaheldus mänguga hoiab elavuse koonduste ajal alal ning on huvitav guideidele, iseäranis veel noorematele.

Mäng koonduse algusel on mitmeti otstarbekohane. Mängud viivad guideid üksteisega otsekohe elavasse läbikäimisesse, kohandavad guidei, iseäranis on mängu tähtsus siis veel suur, kui guideid mitmest koolist on, kui nad üksteist küllalt ei tunne. Mängimise juures olgu aga ka oma süsteem — mängusid olgu suures väljavalikus, neid õpetagu päälük, ehk selleks valitud guideist instruktor.

Guideid armastavad väga laulda — heliseb huultel rõõmus laul, edeneb töögi jõudsasti. Guideid teavad palju laule ja kõige päält isamaa laule. Laule õpivad nad üksteise käest, ehk õpetab neile valitud lauluõpetaja. Katsutakse ka mitmehäälel laulda. Rühm võib omale hümnid luua, mis samasugune pühadus nagu rühma lippki.

Praktiliste töödena võib ettevalmistada erialade vastu ehk muudki tööd teha nagu näituste jaoks jne.

„Eesti Skoudi“ minevikust.

1. Päätoimetaja mõttes teksti mõnikord ehk eksib,

2. Ametimees vastutavalt toimetajalt seletust siis pärib.

Umbes sarnast iseloomu peaksid kandma guide-rühma järjekordsed koondused. Need on puht-guideilised, siin valmistatakse end ette guidei ja erialade eksamitele, siin selgitab päälük guideide põhimõtteid, siin õpivad guideid oma päälükut ja teisi guidee austama ja armastama. Kuid rühm võib veel teisigi koondusi pidada, mis kaugeltki nii sagedad ega järjekindlad pole. Neid peetakse siis, kui selleks just parajam tuju ja aeg juhtub olema ja sellepärast peab nende sisu ka hoopis iselaadi olema.

Nii võib korraldada lõkke õhtuid. Pikk sügis ja talv on meie maal nii omased, kuna helgeid suvipäevi nii vähe on. Suvi läheb lennates mööda, kuid suve mälestused jäävad püsima. Ilusad suvised lõkkejutud paistavad talvel ilusate muinasjuttudena kuninga poegist ja

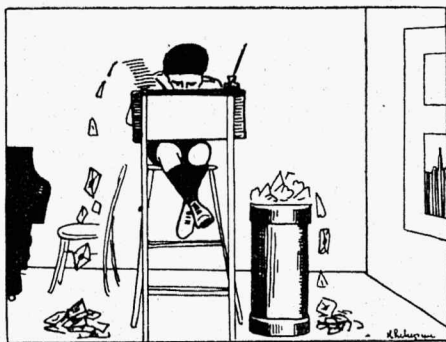
Skout on kokkuhoidlik, töökas ja visa oma püüetes.

Ilmtingimata täidab ta oma püüde, „Eesti Skoudi“ tellimiseks raha kogudes.

tütardest, mille meeletuletamine juba silmad särama ajab. Kuid neid ilusaid lõkkeõhtuid võib ka talvel korraldada — nad oleksid suvistega võrreldes küll nagu varjud, või kaja metsasügavusest, aga eitada vast siiski ei saa, et lõkkejutud küdeva ahju ees või kunstliselt valmistatud lõkke ümber ka väga armsad ja mugavad on. Vaibad maas ja mugav valgus teeb toa ütle mata armsaks ja koduseks. Siin olgu jälle oma kava, kuidas aega viita — võivad isegi ettekanded olla, jutustatagu lõkkejutte guidelusest, tuletatagu meele suviseid laagrid ja rännakuid, et need ka teaksid, kel polnud võimalik osa võtta. Sarnased ilusad õhtud jäävad kauaks guideide hingedesse helisema, sarnased õhtud toovad guidee üksteisele lähemale, just siin löövad guideide hinges õe tundmused hõõguma.

Sama erakordselt, nagu lõkkeõhtuid võib rühm ka vaielus- ehk küsimis-kostmis õhtuid pidada. Need seisavad selles, et küsimused, milliseid guide ise lahendada ei suuda, ehk tahab teiste arvamisi selle

„Eesti Skouti“ minevikust.

3. Toimetuse sekretäär hoolsalt agiteerib,

4. Siis ärijuht lõbuga raha vaid kasseerib.

kohta kuulda, paneb küsimuste jaoks määratud kasti, mis igal rühmal peaks olema. Kui neid küsimusi juba mitu on, valitakse mõned guideid, kes neid läbivaatavad ning rühmale omast seisukohast esitavad. Sellele järgnevad muidugi vaielused. Sarnased õhtud on väga huvitavad ja ka kasulikud: siin püüab guide omi mõtteid formuleerida, katsub oma seisukohta kaitseda, otsides tõendusi, sundides end järjekindel olema.

Veel teistsuguseidki koondusi võib rühmal olla, aga kõik nad peavad ka sisukad olema, pole ju ometi mitte kunst aega logeledes mööda saata, mida aga guideid kõige vähem soovivad, sest **guidee on hoolas ja visa.**

Skout on puhas mõttes, sõnas ja teos.

Selles tahab „Eesti Skout“ talle alati ja igal pool abiks olla.

Hundid merel.

The Scoutist tõlk. skm. H. Paalmann.

Caerbryni raudteejaama esisel viibisid kaks noortmeest skoudi vormis. Harry Grant ootas rongi kojuõiduks — kümme miili asuvasse Portgarry sadamalinna.

Grant ja Jem Hadley olid suured sõbrad. Esimene oli meriskout Portgarry Cormorantide hulgast, kuna teine Caerbryni „Huntide“ salka kuulus. Kuna Grant purjekaga ümberkäia oskas, siis õpetas ta mõndagi omadest kogemustest Hadley, kes sellest ka huvitunud oli.

Hadley arvas, et ta pääle mitmesuguste raamatute ja artiklite lugemise purjekate kohta, nendega oskab ka ümberkäia. Grant aga naeris sõbra arvamise üle.

„Kallis sõber, raamatuteadusest üksi ei ole purjetamise juures palju tulu. Sul peab olema veel palju kogemusi. Teoreetiliste teadmiste hulk pole tähtis, ikka oled sa kadunud paadile sattudes. Sa ei oskaks üldse midagi pääle hakata.“

„Ei tahaks uskuda,“ vastas Hadley. „Olen kindel, et võib edasi saada ka hääde teoreetiliste teadmistega. Kuid võib ehk olla, et mu vaade õige ei ole.“

„Tead, kallis, kui tuled Portgarrysse, tahan ma Danelt sinu jaoks meie väikest „Slipper'it“ pooleks tunniks üürida, ja annan selle üksi sinu kätte. Olen kindel, et kaotad.“

„Eks me näe, kuidas „Slipper'iga“ toime saan. Kindlat usku hääks kordaminekuks mul ei ole, aga hää katse on see ikkagi!“ ütles Hadley naerdes, kui rongi astuva sõbra kätt surus.

Portgarrysse jõudes nimetas Grant Hadley arvamist purjetamise kohta oma päälilikule Frank Danele. See naeris, öeldes:

„On ju kena sarnaseid tüüpe kohata, kes veendunud, et nad mere eluga kohanenud. Kuid ma arvan, et meie sõbrad „Hundid“ vaevalt teavad, kui juhtumiseks see amet on.“

Järgmisel koosolekul vaidlesid Cormorantid purjetamise teooriate üle, ja kõik leidsid, et üksi raamatuteadusega purjekale minna ei või.

„Ainult praktilistel teadmistel on alati suur väärtus,“ ütles kordnik Jim Bray. „Olgu nüüd meie sõbrad nii julged, kui nad ka on, aga purjetamisest ei suuda nad praktikata küll palju õppida. Tahaksin neid korra esile võtta nende merimehe erieksami pärast. Nad õppisid imekiirelt seda, mida just palju on õppida.“

„Hundid“ külastavad mereranda.

Kaks nädalat pääle Granti ja Hadley lahkumist, pani viimane „Huntide“ päälilikule Fred Hernile ette jalutuskäiku mere äärde korraldada, umbes viie miili kaugusele Portgarryst. Siis avaneks „Huntidel“ võimalus omi meriasjanduse teadmisi kontrollida.

Rännak oli pikk ja poisid väsinud, kui jõudsid kaljudele. Nad leidsid tugevasti lainetava mere eest. Ilm oli pilvine ja tugev tuul edelast töötas veelgi tõusta ja rasket ilma tuua.

„Kena tuul, eriti meile,“ ütles Hadley. „Aga kindlasti mitte neile, kes sääl väikeses jaht-luubis on,“ sõnas üks skout vahele. „Vaadake, ta on sattunud Portgarry Pea ja Sörme vahele, kuhu ka tuul puhub. Ma arvan, tal pole kerge säält välja pääseda.“

„Need on ju Cormorandid,“ ütles Hadley. Võime julged olla nende oskuse pääle. Nad juba teavad, mis nad teevad. Küll on paadi seisukord õige räbal.“

„Mingisuguseid Cormorante jahil ei ole, Hadley,“ sõnas Hern kiikriga vaadates. „Nad ei ole sugugi vormis. Ja... nüüd astuvad nad taga olevasse paati. Viimse kui üheni, ja jätavad luubi üsna saatuse hooleks. Jätavad purjedki üles ja ei heida ankurt. Pagana pärast, mis peab see tähendama?“

Kõikide silmad olid kiindunud luupi, mis täiel purjel juhita sinna-tänna tormas. Paat oli aga eraldunud ja sõudis otse kaljuse kalda sihis.

„Siin pole kõik korras“ ütles „Huntide“ päälilik. „Me lähme alla randa. Cormorantide luup hakkub kindlasti, ja mul näib, et eraisikute salkkond teda lihtsast kartusest ei jätnud nii. Kiirelt, poisid! Vaatame järele asja!“

Teravaid kaljurahne mööda mühavale kaldale jõudsid „Hundid“ oma pääliliku ees, paadi kaldale jõudes.

„See on Cormorantide luup“ karjus Fred Hern ligemale toore välimusega poisile, kes päälilikuks näis olema kaabakatel. Need ronisid parajasti paadist, seda lainte käest kuivale tirida katsudes. „Teie tulite luubililt ja jätsite selle kindlasti hukkumisele. Mis peab see tähendama?“

„Kasi kus kurat! Hoolitse ennem enda eest. On see's sinu mure? Kasi teelt, ehk muidu saad veel!“

Hadley tõmbas päälikut varukast.

„Tead! Selle mehe nimi on Caver, ta on toore kaabakate salga kapteniks Portgarrys. Cormorantidele katsuda nad ikka halba teha, nagu Grant mulle rääkis. Peame päästma luubi!“

„Sul on õigus, Hadley. Teie siin, andke teed! Meie lähme selle paadiga välja, Cormorantide luubile.“

„Oo, teie ei tee seda,“ hirvitas Caver, „teie kõik leiate end märgade särkidega, kui katsute midagi teha. Uskuge, oleme praegu võitluseks kui loodud. Poisid, siia, andke neile!“

Siis algas võitlus kaljudel. See oli lühike, kuid äge ja lõppes „Huntide“ kasuks. — Nad omasid paadi, tõukasid ta vette ja hakkasid kohmakalt sõudma luubi poole. Caver ja tema kamp olid vihast otse meelestära. Nad näitasid skoutidele rusikaid, ent lõpuks pistis Caver naerma ja ütles:

„Missesst, poisid. Nemand ei saa Cormorandiga kunagi lahkest välja. Vaadake, ükski neist ei oska õieti aerugi käes hoida.“

Selle pääle purskasid teisedki naerma, sest tõepoolest tegid „Hundid“ viletsaid ja asjatuid katseid luubi poole sõudmises, mis jõudis ikka lähemale ja lähemale kaljudele. Siiski said nad lõpuks sellele. Olles juba luubil, võttis Hadley Herni käsul juhtimise oma kätte.

„Meil on praegu ees kaks võimalust,“ hüüdis Hadley tüüri seistes. „Kas lasta purjed alla ja ankrusse heita, ehk katsuda luubiga kindlasse kohta purjetada. Kardan, et ankur ei saa pidama, sellepärast purjetame. See tähendab küll enda lainete hooleks usaldamist, kuid meil pole teist võimalust. Üks teist mingi ette ja hoidku kliivert vasakule, nii et meie saaksime alla tuult. Hurraa, sõbrad, vaatame nüüd, mida võib teha raamatuteadusega!“

Hadley võttis tüüri kätte, nagu oleks ta juba eluaeg merel olnud. Liperdavad

purjed jäid vagaseks ja täitusid siis uue puhangu juures tuulega, sundides luupi kiiresti edasi. Pea oli juba teine paat hulga maad taha jäänud ja liikus kiiresti kaljude poole, just nagu oleks juhtunud Cormorandiga, kui teda poleks võetud juhtivatesse kättesse.

Kaljud olid alla tuult ja skoudid värisesid, nähes hirmsaid murdlaineid nende jalgadel. Cormorant tormas edasi nagu mõni mootorpaat, ta oli pärituult ja õnnetus näis olema mõõdapäisemat.

„Purjed on liiga tuult täis,“ ütles

Hadley, oma jõudu tüüri ratta kallal pingutades. „Siiski, kui meie, kollanokad praegu katsume neid alla lasta, siis oleme sama kindlasti kadunud. Ainus võimalus seisab edasi kihutamises hää õnne pääle. Hoidke ankur valmis, et teda viimase häda korral sisse heita!“

„Meie ei pääse nendest kaljudest, Hadley,“ arvas kordnik.

„Sul on õigus, Tom, kuid meie peame pääsema.“

Vaata sinna, nüüd ei ole enam aega viita. Meie pöörame nüüd. Päästa kliiver säält nõõrist!“

Tüür pöördus ja vahutava laine all tormas luup jälle tuule kätte. Ta oli ruttu ümber pööranud, poom läks ragised teisele poole, Hadley oli ehmudes pää kaotanud ja paat liikus jälle kaljude suunas, enne kui tal meele tuli tüüri veel korra ümber pöörata. Lõpuks taipas ta ja tegi seda, ning luup sõitis viimaks vabalt edasi, maha jättes vihatud kaljud.

See viis, millega Hadley pööras paati, oli kõige saamatum manööver, kuid viimaks oli ta läbiviidud ja Cormorant tormas edasi omas õiges sihis.

„Meie kaotame sihi, Hadley,“ sõnas Hern. „Paat on veel suuremas hädaohus kui ta oli.“

„Mitte nii, armas sõber. Ma silmasin ühte kääru idapoolsete kaljude vahel,“ ütles Hadley. „Meie peame selles suunas

edasi ajama katsuma sinna sisse pääseda ja ankruse heita. See on raske töö. Kui siis Cormorandid ise tuleks pardale, võiksid nad kahtlemata paadi säält välja juhtida. Meie peame olema ka palja paadi päästmisega rahul.“

„Kas meie seda saame? Vaata seda paati, mis meie maha jätsime. Ta on juba kaljudel ja Caver päästab teda. Kahtlemata on, ta nende paat.“

Hadley pani purjesid hoolsalt tähele. Aegajalt raputasid tuulepuhangud paati ja järjest tõusva eneseusaldusega leidis ta pea, et ka tugevamat tuult tuleb kasutada ja ei mitte ainult katsuda sellest hoiduda, muidu ei jõuaks ta kuidagi kaljust eemale.

See kestis veel kakskümmend minutit kuni paat jõudis kaljude murdlainetesse.

„Vaadake üht selget vahet riffides. Sääil ongi käär,“ hüüdis Hadley, „Niipea, kui silmale ühe mittevahutava koha, peame laskma luubi sääilt läbi jooksta. Rohkem ei suuda vastu seista. Peame õnne katsuma!“

„Sääil on osa murdlainetest, mis ei ole nii kohutavad,“ hüüdis kordnik kaartelt, kus ta istus, küürutades märjast ja külmast. „Ja sääil ongi käär, see on üsna kena väike varjusadam. Hurra!“

Hadley tõusis ja vaatas veele. See oli küll käär, kuid kas võis paat ilma kaljusid riivamata sinna pääseda? Kahtlane, aga tuleb katsuda.

Ta pani tüüri käest, keerates ringi natuke liiga kaugel avausest. Cormorant tormas otse kliffidele. Raske südamega haaras ta uuesti tüüri. Siis hüüdis ta:

„Ma tean! Laske purjed alla. Tõm-make nad kiirelt ja korralikult kokku kuni ma uuesti tüüri päälle asun.“

See oli tehtud ja luup tormas otse kaljudele. Ta läbistus õnnelikult kordniku poolt tähelepandud kohast, kes nüüd ise vaatlejaks oli ja paat, puutudes ainult korra nõrgalt kaljusid, sattus ägedasse lainete keerdu ning jooksis viimaks Hadley poolt ülesleitud kääru varjusadamasse.

„Kuidas mõtled sa teda nüüd seisma jätta, Hadley? Ei ole ju palju aega.“

„Võtke kõik nõbrid, mida võite leida masti juurest, see on ainus abinõu meile — kollanokkadele. Nii pääseme ehk kuidagi õnnelikult.“

Paat oli viimaks vaikes vees ja kordnik ning teised otsisid kõik nõbrid kokku. Need kukkusid ka suure raginaga ülevalt alla ja langesid paremale poole vette. Siis käskis Hadley:

„Heida ankur, Tom. Kiirelt!“

Sügavusesse libises rauatükk ja kett läks ragisedes kaasa. Viimaks peatati luup linguviskamisega kaldale Tom Harvey poolt, kes küll säälluures ise vette kukkus. Skoudile ulatati nõör ja ta pääsis vaid vanniga. Vähepääl oli Cormorant juba seisma jäänud ja „Hundid“ hakkasid korda seadma vettinud kõisi ning riietuma. Siis sundis üks äkiline hüüd kaldalt kõiki ülesse vaatama. Sääil, kaljudel, seisid Cormorandid.

„Pööra oma tüür sadama poole ja sa jõuad siis kalju juurde. Mine alla ja heida sääilt meile kõis ning me kinnitame paadi. Siis võime ka oma paadi uuesti kätte saada. Kuula aga täpselt,“ kostis Frank Danei hääld kaldalt.

See oli pea tehtud ja varsti olid „Hundid“ ja Cormorandid kaljul koos.

„Seda ma küll ei loe skoutlikeks, poisid,“ ütles Frank Dane. „Oleks teie küsinud, meie oleks teile häämeelega laenanud „Slipperit.“ Aga ära viia meie ankur olevat paati Portgarryst, sel ajal kui olime maatõöl, purjetada temaga Trembari lahte ja teda sääil raskesse seisukorda panna, on ikka veidi inetu. Samuti oli teile raske töö teda läbi kaljude Trembari lahte juhtida. Oleks teie küsinud, üks meist oleks teid kõik välja aitanud.“

„Oota nüüd, Dane,“ katkestas teda Fred Hern. „Ma tean, et meie kõigi pääle vaatamata mängisime teile ühe halva mängu; kuid sa pead teadma, et skoudid ei võta sarnaseid asju ette. Fakt on see, et Caver ja tema kamp varastas Cormorandi, purjetas temaga meie lähedale, jättis ta meelega maha, et ta kaljude vastu jookseks ehk põhja läheks, ehk kui mitte nii, siis oleks valmistanud teile hulga vaeva. Meie rikkusime nende plaani ja ainsam abinõu teie paadi päästmiseks oli tema äravõtmine. Caver & Co. oleks teda tingimata hukkuda lasknud, niipalju kui ma arvata võin. Teie peate veel tänama Hadleyd siin, et teie paat pole täielik wrack, sest ehk ta küll oli saamatu oma manöövrives, teadis ta mis teha ja juhtis ta kuidagi lahte.“

„Oh vabanda, Hern. Ma oleksin pidanud teadma, et asi nii oli. Loodan, et mulle andeks annad. Ma palun ainult enda eest vabandust, sest teised salga liikmed ei tahtnud uskuda teist paha. Tuhat tänu „Huntidele“ nähtud vaeva eest meie salga poolt.“

Mõlemad päälükud surusid südamlikult teineteise kätt, ja Dane korraldades paadi vahid, kutsus „Hundid“ teed jooma pääste-

jaamas. „Hundid“ võtsid kutse häämeelega vastu. Nad võisid ju siis rongiga koju minna.

Milline tee oli neil sel õhtul! Iga asi oli ülilõbus ja armas ning tulevikuks määrati kindlaks hulk koondusi, kus võisid koos töötada kaks salka — segu maa ja mere tööst.

Kui poisid jaamas jumalaga jätsid, kuhu neid Cormorandid olid saatma tulnud, ütles Grant, eriliselt südamliku käepigistusega Hadleye:

„Sul oli õigus purjetamise teooria üle, sõber. Sa oled tõestanud omi sõnu, kuigi sina siis sugugi nii kindel omas arvamisest ei olnud, kui mina. Ja Hadley, tänased õpetunnid ei unune mul küll iialgi.“

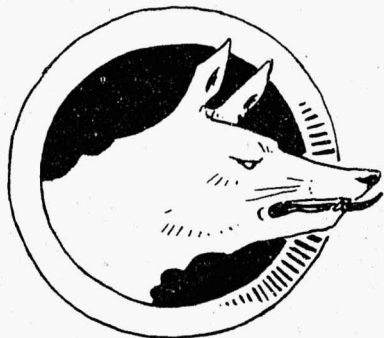
„Ja minul on ütle mata hää meel paadi päästmisest, Grant. Natukene osata on küll kahtlane, kuid tänases juhtumises oli see siiski kasulik, eks?“

Ja Grant oli kogu südamega nõus oma sõbraga.

„I Rühma Skoudist.“

Kirjad päälikutele, juhtidele.

Edev hunt.

Pääliku töö igas ettevõttes on kõige raskem. Vaatamata sellele, et juhtideks on vanemad noored, on nendel tihti oma ülesanne raske ja üle jõu käiv, seda enam, et puuduvad täpsemad juhatused, tihti kõige algeisemadki juhtnöörid.

Sõbrad, vennad! Siin järgnevaid juhatusi alati silmade ees pida-

des ja neist arusaades, nende järele talitades võite palju ära teha ja korda saata.

1. Midagi ei sünni, mida sa ise ei tee.

2. Iga toiming õnnestub, kui ta hästi ettevalmistatud. Ebaõnnestudes peab süüdi otsima vaid ettevalmistuste puudulikkuses.

3. Igas liikumises peab ikka ajakohaste abinõudega töötama. Ajakirjanduseta, plakaatideta, lendlehtedeta ja suurejoonelistele koosolekuteta ei suudeta sihile jõuda. Agitatsioonis ja propageerides peab häbist loobuma, ehk liikumine saabub surnud punkti.

4. Ükski ajakohane organisatsioon ei tohi võlgasid teha. Ettevõtte peab kulud ise tasuma.

5. Ära usu, et sa pääsisk pead olema. Tööta, tegutse, kuid nihuta alaliselt nooremaid jõude ettepoole, et nad õpiksid ja kasvaksid juhtideks. Kõige sinu õlgadel lasudes*) ära arva, et sa sellega palju oled saavutanud. See asjaolu näitab vaid, et sa organisaator ei ole.

6. Juhina ole hoolsuse eeskuju väiksemateski asjades. Koondusi korraldades ja juhatades ole täpselt kohal. „Geniaalsus“ on korraliku tegutsemise juhtides vaid varem. Juhtival kohal logeledes rikud sa liikumise kasvatavat väärtust. Ettevõtetu pead sa ka lõpule viima. Kõigis raha küsimustes ole äärmuseni korralik.

*) Siin on ainult näiv vastolu punkt 1-le.

7. Seesmistele, isiklikku laadi võitluste tekkides ütle endale, et sa võimas oled neid hävitama. Nendesse andumine on enamasti organisatsiooni arenemise halvamine pikemaks ajaks.

8. Kolme liiki kaaslased on koormavad: lobajad, üliinimesed ja vastuvaidlejad. Kuidas nendega talitada? Lobajaid peab kannatama, armastusväärset kaotamata; üliinimesi ei tule tõsiselt võtta, vaid nendega peab ettevaatlikult, nagu haigetega, ümber käima; vastuvaidlejatele tuleb anda tööd, kuni nad positiivseteks saavad.

Kes kõigi kolme vastu otsekohele sõdib, lõdvendab omade erkude vastupidavust ja kõvendab vastaseid nende rumaluses. Peab vaid rahulikult laskma lobajail lobiseda, üliinimestel kiidelda ja vastuvaidlejatel kõike eitada, sest see kuulub meie töö juurde nagu masina kriiskamine laualõikuse juurde. Külma verd! Positiivsed võimed topivad kõik suud.

9. Kes pole kuulnud nurisejate häält? Nad ütlevad: „Selleks ei ole mingit alust“, „Meie peame selles veidi tagasihoidlikumad olema!“, „Meie ei ole veel küllalt tugevad, et võiksim seda korda saata“, ehk „Põhimõttelikult olen ma teiega nõus, kuid taktiistel põhjustel soovitan ma seda mitte teha!“ jne.

Aga sõbrad! Teie unustate, et üks auline halb edu parem, kui arg eemaldumine eesmärgist. Ainult rea ebaõnnestuste järele on edu kättesaadav. Pisut julgust pääletikkumiseks!

10. Liikumiste enamuses valitseb hädaohtlik arvamine, et kõik tehtud, kui liikumise osavõtjatele hääd ja ilusat pakutakse. Palun vastata, mis tehakse aga nende tuhandete hääks, kes liikumisest midagi ei tea? Kas see ei ole eluküsimus — just neid ligi tõmmata, kes veel eemal seisavad? Iga kord peab endale esitama küsimused: Mis on tehtud, et organisatsioonist eemalseisjates tähelepanu äratada? Mis on selleks veel võimalik teha?

11. Sa oled oma aega ja jõudu kulutanud, oled andumusega töötanud, ja tänamatus on sinu palgaks? Armas sõber, jäta need mõtted. See on iga liikumise elusaladus: kes säälmõnutseda, hiilgada, keksida tahab, sellel pole palju sellest saada. Selle vastu — mida enam sa süvened, ennastalgavamalt töötad, seda rohkem sinule seesmist tasu: enesekasvatust, inimeste tundmist, ilmateadust, ligimesearmastust. Piibel ütleb sellest: Kes oma elu kaotab, see võidab selle.

(Tõlkinud Vilhelm Ohr'i raamatust
„Vom Kampf der Jugend“ Master Ass.)

Mõtteid rahvusvahelisest skoutide vennlusest.

Sk. H. Paalmann.

Vastuseks neile, kes ei suuda arusaada, kuidas võib olla ühel ajal truud oma riigile ja isamaale ning vennaks igale skoudile, toon mõnede skoutluse kandvamate isikute arvamised.

Lord Hampton, Inglise skoutide peakomisjonäär vastab selle pääle nii:

1) Meie loodame, et skoutidel mitmesugustest rahvustest ei tule kunagi seista üks teise vastu sõjariistus. Meie teeme kõik mis võime, et ära hoida sarnast juhusit, õhutades häätahtlikkuse vaimu ja vendlust-sõprust kõigi maade skoutide vahel, kuid

2) Truu vendlus peab olema rajatud vastastikkusele lugupidamisele ja kui skoudid, ei või meie pidada lugu vennast-skoudist, kes ei tõestanud, et truudus oma riigile on esimeseks tingimuseks hääle kodanikule.

3) Kõigi skoutide huvides on, rahvuse pääle vaatamata, et nende välja- maa vennad saaksid arendatud häädeks kodanikkudeks, sest sarnase arendamise tagajärjeks loodetakse fakti tõestumist, et nende riikide huvid leiavad kõige paremat rahuldamist rahvusvahelises ühistöös ja häätahtlikkuses.

4) Skoutlus ei näinud undki rahvusvahelisest vendlusest, kui tema asutaja tõi esimest korda avalikkuse ette skoudi säädused, kuid on selge, et kahe riigi vahelisel hõõrumisel peaks rajatama truuduse säädus vendlusele, nagu see on küsimuse all seisvate riikide skoutide vahel. Seda oodetakse mõlemilt poolt.

Rahvusvahelise Skoutide Büroo direktor, Mr. Hubert Martin, jutustab meile selle küsimuse kohta järgmist:

Üks rover-skout oli kunagu esitanud minu sõbrale järgmise küsimuse: „Kuidas võime meie elada rahvusvahelise vendluse ideaalile ja samal ajal hoida alal igaks juhtumiseks meriväge ja sõjaväge?“ Arvan, samuti võidakse küsida „Milleks on Teil politsei, kui olete kõik kindla-usulised kristlased?“

Vastus oleks sarnane: Niikaua, kui on inimeste seas tänavröövlid, mõrtsukad, pillajad jne., peate ülalpidama kaitseks nende vastu kohast politseilist jõudu. Samuti peab olema mere- ja sõjavägi rahva kaitseks, kuni kestuvad sõjakalduvused rahvaste seas. Üks esimestest skoudi kohustest on aga lojaalsus isamaa vastu ja igal ajal väljaastumine maa ning kodu kaitseks. Ei ole küll ühtlust selle kohuse ja vendluse vaimu edendamise vahel maailma skoutide seas, meie ootuseks ja lootuseks on aga: aja jooksul areneb vendluse mõte, ühine poolehoid ja arusaamine ning leiab teed rahvaste sekka, rahvused saaksid teise mõiste oma vahelkordade suhtes ja pooldaksid ikka vähem selle selgitamist sõja abil.

* * *

Need, kelle päralt on tulevik.

Nii tähtsamad mõtted selle kohta. Meil Eestis on küsimus veel värske, kuid küllap tulevik selgitab asja ja kindlasti skoutluse ja loomulikult üleilmse rahu kasuks. Tulevikus võib neid mõtteid arendada küll pikemalt, kui nad on muutunud küpsemaks, selgemaks.

Omis asjus.

„Kolm aastatellimist“. „Eesti Skoudi“ talitus juhib kõikide tähelepanu sellele, et „Kolme aastatellimise“ vastuvõtjad neid „Eesti Skoudi“ tellimisraamatutesse ei laseks kanda, vaid talitusele kas vastaval blanketil või ka lihtpaberil saadaks. Tellimiste vastuvõtjad, kes „Kolmetellimise“ arvel tellimised oma raamatusse kirjutanud, märkigu kontsu teisele küljele: K. o. tellimise summa ei kuulu 0/0 andmise alla.

K. nr-ga on kaasas „kolme tellimise“ vastuvõtmise blankett, kus tellimisi vastu võttes, vastav parandus aasta arvus tuleb teha.

Aumärkide väljaandmise korra on E. S. M. Päästaap esitanud läbivaatamiseks skoutnasterite kogule, Akadeemilisele Skoutide Seltsile, skoutide malevatele ja üksikrühmadele ja Tallinna hundi-poegade perele. Kavas on ettenähtud ka uute aumärkide asutamine, nii „Lipuskoudi märk“, välisvõrastele antav märk ja eeskujuliku rühma liigete märk. Ka on Swastika kahte liiki jaotatud. Kava läheb vastuvõtmiseks, pääle lõpuliku läbivaatamise, E. Sk. Sõprade Liidule. J. T.

1.400.000 skouti kuulub Rahvusvahelisse Skoutide Liitu vastuvõetud skoutorganisatsioonidesse, nagu seda Rahvusvahelise Büroo viimased andmed näitavad. Nendest kuulub Briti ilmariigi alla 425.238 skouti (l. a. 384.870), jagunedes: Inglismaa saartel 287.557, meretagustes maades 136.081 ja teistes maades 1.600. Itaalia skoutide arv on tõusnud viimaste andmete järele 50.000. Igal pool on märgata liikumise kasvamist. —n.

Raudtee vagun rühma koduks.

Farsleys, Inglismaal, on skoudid korteri puudusel kasutanud rühma kodu sisseadmiseks viit raudtee vagunit. Iga salk on omale vastavalt selle mugavaks teinud: lauad ja toolid valmistanud, elektri sisse seadnud jne. —n.

Rahvusvahelist palverändamist

korraldavad Itaalia katolikud skoudid kõigile katoliku usku skoutidele. Kogumine sünniks muidugi Roomas püha aasta puhul, septembri kuul. Elataks laagris, ainult Jumalatundmisele ja usule. —n.

Indiaanlasküla on saanud endale koduks üks Ameerika skoutide rühm. Küla oli ehitatud üheks suuremaks mesiks. —n.

Rutake tellimisega!

Ainult vähesel arvul on talitusest saadaval „Eesti Skoudi“ 1925. a. esimesi numbrid.

Võru skoutide kursustel viibis 8—10. märtsini nskm. E. Vardja, andes sääli juhtnõõre rühmade töö korraldamiseks ja kursustest osavõtjatele päälikutele nende kohustusi selgitades. H. H.

Aakre skoutide rühm korraldas märtsi keskel oma 2. aastapäeva puhul kohal. Põllum. Seltsi ruumides piduõhtu. Tegelasena võtsid osa pääle kohalikkude ka Tartu 5. rühma mõned liikmed. Ettekanded õnnestasid hästi, ka sissetulekut jäi rühmale vähekesse üle. Aakre skoudid esinesid võrdlemisi korrektset, andes häid lootusi edaspidiseks tegevuseks.

Külaline.

Sõnake Kuresaare skoutidest.

Meie rühma uue vanema stud. ing. Eugen Hameri tegelikul hoolitsemisel elab rühm jälle intensiivsemaid tegevuse päivi. Iga laupäeva õhtul on sõprade selts võimaldanud skoutidele puutööd teha vilunud meistri juhatusel. Hädatarvilik mööbel on rühma kodule valmistatud, nüüd hakatakse valmistama räästa puure, mille kaljal poisid kibedasti ametis, et 2 aastat kavatsatud räästa püha viimaks ometi läbi viia. Suvise tegevuskava kokkusaadmine on ka lõpukorral. On ette nähtud ka üks pikem väljasõit, — mis mõne maakonna skoutide maleva küllastamisega võiks lõppeda. Poiste sõbralikku läbisaamsit ja enesekasvatuse püüdeid aitab suuresti kergendada rühma kodu lugemislaua ja raamatukoguga.

Elva skoutline liikumine sai alguse 1922 a. algul, mil alus pandi Elva skoutide I. rühmale. Kuid väikesel liigete arvuga rühm ei avaldanud ka suuremat tegevust. Asi paranes alles 1923 a. sügisel, mil tookordne algkooli õpetaja, praegune vanem A. Paal rühma tegeliku juhtimise enda hooleks võttis ja parema kontakti Tartu malevaga lõi.

Käesoleva aasta jaanuari kuus asutati Elva kõrgema algkooli juure teine rühm, nõnda, et nüüd Elvas kokku 50 skouti tegevad. Kusti.

Hiljuti oli Elvas mõlema Skoutrühma kinnine piduõhtu, mis hästi korda läks, nõnda jäi summakene sissetulekust üle, mis läheb kehvemate skoutide toetamiseks. — Jüri.

Kongressi eeltööd Tallinnas on hoogsasti käimas. Ühes hulgaliste saadikutega töötab osavõtjate arv tõusta 150-ni. Raudteevalitsuselt loodetakse saada hinnalandust sõiduks. —n.

Rühmade aastapäevade pühitsemine on Tallinnas hoogu võtnud. Õhtud on ettekannete suhtes märksa paranenud. Hiljuti pühitsesid aastapäevi 13. ja 2. rühm, hundipoegade pere ja guideide päälikutel kool. xyz.

Hää nina. Baden Powell jutustab omadest reisudest sarnase loo: Kõige paremaks teejuhiks Egiptuses pean tunnistama ühe araablaste, kes oli täitsa pime. Siiski leidis ta kõrbes alati teed ja nimelt liiva haisu järel. Et teada saada, kas ta on õigel teel, võttis ta aegajalt maast peotäie liiva ja nuusutas seda. Ta tundis ka iga laagri haisu, kuhu ta pidi minema.

Korra tahtsid sõbrad temaga nalja heita. Viimasest laagrikohast võeti kastitais liiva kaasa ja andsid seda siis araablastele nuusutamiseks. Pime nuusutas kord, teinekord, pööras siis pääliku poole, sõnades: „Andke andeks vanale. Olen teid toonud vanasse kohta. Olen nõrk ja rumal juba“. Kõigil oli kahju, ja sellepärast rutati vanakesele koerüstükki jutustama.

B. P. tähendab juurde, et see ainsam aus araablane olnud, keda tema on kohtanud reisudel. I R. Sk.'st.

„Eesti Skoudi“ kogu aastaks hinnata

saab igaüks, kes kolm aastatellimist vastu võtab ja neid talitusele märgusõnaga „Kolm aastatellimist“ edasi saadab.

OLE VALMIS!

SAA PAREMAKS!

Eesti Skoutide Maleva

on asutatud 20. III. 21., et koondades kõiki Eestis tegutsevaid skout-rühmi, ühiselt teostada skoutluse kõrgeid ülesandeid, mis oma eesmärgiks seadnud kasvatada mehiseks meest, kehaliselt terveks ja tugevaks, osavaks ning tööks eneseaitajaks, kõlbliselt ausameel-seks, iseloomu poolest kindlaks, enesevalitsejaks ja iseseisvaks, kel julgust jatkuks raskemategi ülesannete kallale asuda, kes tugevtahtelisena iga algatatud töö võidu-kalt lõpule viiks, kes õrnatundelisena armastaks kaasinimest ja lillesid-loomi, kuid isamaa pojana alati oma riiki ja rahvast kaitseks, kes eluraskustes nõutult seisatama ei jääks, vaid algatusvõimsana — ole valmis! — alati valmis oleks oma kohustust kõige otstarbekohasemalt täitma.

Organisatsiooni

kõrgemat võimu esitab E. Skoudi Sõprade Liit, mis koosneb maakondades tegutseva- test Skoudi Sõprade Seltsidest. Seltsid ja Liit töötavad avaliku õiguse alusel. Liit, mille ülesanne noori igapidi toetada, valib E. Sk. Maleva Päästaabi; viimase otse- kohese juhatase ja valve all tegutsevad maakondade skoutide malevad, kus juures Päästaabi asemikuks koha pääl on Rühma Vanem. Maak. sk. maleva, mille juhatajaks noor päälk, skoutmaster, jaguneb rühmadeks, mida Maleva Vanema poolt ametisse seatud Rühma Vanema järelevalvel juhivad päälk, noorem skoutmaster. Rühm oma korda jaguneb 2—4 salka, mida juhatab salga päälk ehk tema abi — salga kordnik. Salka koondub 6—8 skouti. — Hundipoegade organisatsioon töötab maakonna skou- tide maleva juures viimase osakonnana ning on oma tehnilise korralduse poolest täiesti sarnane skoutidele: skoutide rühm — hundip. kari, sk. salk — hp. pesa, Rühma Vanem — Karja Vanahunt, rühma päälk — karja hunt, salga päälk — pesavana jne.

Skoudid jagunevad

vanaduse järele järgmiselt: 8—13 a. — hundipojad, 12—18 a. — päris-skoudid ja 17—20 a. — rover-skoudid. Selle järele, kui palju üks ehk teine organisatsiooni liige skoutlisi teadmisi kogunud, võivad hundipojad olla hellkäpad, ühe ja kahekõrva hp., päris-skoudid: algajad, skoudid, II-se ja I-se järgu skoudid, rover-skoudid peavad olema kõik I-se järgu skoudid, milleks aukohtu ees vastav eksam tuleb teha. Tublid I-se jsk., kel laiem silmaring ja üldine lugupidamine, võib E. Sk. M. Peavanem ülendada nooremaks skoutmasteriks, viimased skoutmasteriks.

Skoutide aupresident — Konstantin Päts.

E. Sk. M. aujuhatuse: Prof. Dr. Koppel — Tartu Ülikooli Rektor, G. Vestel — Pangadirektor, H. Bauer — Koolijuhataja, Dr. O. Kallas — Eesti saadik-min. Londonis.

E. Sk. M. Päästaap: N. Kann — päävanem, G. Ollik — abipäävanem, J. Hüner- son — staabiülem, B. Rautsmann — staabiülema abi. Päästaabi nõunikud: kõikide malevate vanemad ja skm. kogu esitaja.

Skoutmasterite Kogu, mis Päästaabi juures skoutluse sisusse puutuvates küsi- mustes nõuandvana asutusena esineb, koosneb järgmistest skoutmasteritest: V. And- reesen, R. Antik (Kogu laekahoidja asemik), J. Elken, V. Grimm, E. Jõgi, J. Kõks (Kogu sekretäär), K. Olev, H. Paalmann, A. Purin, H. Silber, V. Sirgo, J. Tederson (Kogu juhataja asemik) ja järgmistest noorem-skoutmasteritest: A. Daniel, H. Kivist, J. Lepp, L. Martin, J. Nukk, E. Pavelson, E. Peetsu, K. Peterson, H. Roos, A. Tari, R. Tulven, E. Vardja.

„Eesti Skout“ — skoutline ajakiri, ilmub E. Sk. M. häälekandjana Päästaabi väljaandel. — Vastutav toimetaja: K. Treffner. Päätoimetaja: üliõp. J. Tederson. Toimetus koosneb järgmistest üliõpilastest: H. Hamer, E. Jõgi, R. Kõiv ja H. Roos. Ärijuht: üliõp. E. Jõgi.

Skout on hoolas õppija! Skout ei suitseta! Skout on karske!

Iga päev üks häätegu!